

Mladík z Libědic dokazuje, že sprinter nemusí být svalovec

LIBĚDICE (tos) — Běhá jako vítr. Jen o velmi málo lidech toto úsloví platí tak, jako o dvaadvacetiletém Petru Szeteiovi z Libědic, v současnosti jednom z nejrychlejších sprinterů v České republice.

Rodilý Kadaňák to naposledy dokázal předminulou neděli na mistrovství republiky do dvaadvaceti let v Uherském Hradišti. Přesto, že po nepříjemném zranění to byl od jara jeho první závod, zaběhl ve „dvoustovce“ čtvrtý nejlepší letošní čas mezi stejně starými sportovci a získal bronz. Na poloviční trati skončil čtvrtý.

K běhání Petra zhruba ve čtrnácti letech přivedl jeho o dvě minuty star-

ší bratr Ladislav, neidentické dvojče. Petr prý nikdy netrénoval jinak nebo víc než ostatní, ale přesto časem začal kamarády z kadaňského atletického oddílu porážet a sbírat vavříny v místních, okresních i krajských soutěžích. V juniorském věku už patřil k republikové špičce. Nyní druhým rokem studuje elektrotechnickou fakultu v Plzni a závodí za tamní atletický klub Škoda.

Vlohy k běhání nejspíš zdědil po mamince, která byla před šestadvaceti lety v širší nominaci na olympiádu v Moskvě. Geny se zkrátka nezaprou, i když Petr svou postavou spíš než svalnatého sprintera připomíná pohublého vytrvalce — při výšce sto čtyřiaosmdesát centimetrů váží pouhých dvaasedmdesát kilo. „Když na závodech vidím svalovce kolem sebe, připadám si mezi nimi nepatřičně,“ směje se.

Absence svalové hmoty mu sice nebrání dosahovat obdivuhodných výkonů, ale podepisuje se na jeho startech. „Trenér říká, že můj start je strašný. Ale pak to vždycky nějak doženu,“ popisuje svůj styl atlet. Na

radu trenéra začal chodit pravidelně do posilovny, ale nezastírá, že to není právě jeho šálek čaje. „Odjakživa jsem spíš švihový typ,“ vysvětluje.

Ke svým největším úspěchům Petr řadí třetí a čtvrté místo na mistrovství republiky ve dvoustovce dospělých a osmé místo na dvojnásobné trati. Považuje si také loňských titulů mistra republiky na sto a dvě stě metrů v kategorii do dvaadvaceti let, stejně jako účasti na otevřeném mistrovství Izraele, kariéru českou výpravu pozval tamní atletický svaz. „Jeli jsme tam jako na dovolenou,“ vzpomíná sprintér. Během této „reakce“ se jen tak mimochodem stal vicemistrem Izraele a vítězem Židovské olympiády na dvoustmetrové trati.

Jak daleko by to Petr chtěl v atletice dotáhnout? „Nemám žádný pevný cíl — chci dojít tak daleko, kam to půjde,“ říká. A jedním dechem dodává, že běhání zdaleka nepovažuje za jedinou životní náplň. „Jasně jsem řekl, že prvořadá je pro mě škola. Trenér s tím souhlasil a zatím zaplatěnou sáhám oběma.“